

Limburgse zaken

door **Peter Kamps**

opinieredacteur en commentator van deze krant

De ziektes van Limburg

Laat duizend bloemen bloeien, is de filosofie van Wil Houben. Typisch de lijfspreuk van een liberaal. Dat is wat Houben dan ook is, al is hij geen praktisch-politicus meer na zijn vertrek - alweer jaren geleden - als VVD-wethouder in Heerlen. Nee, Houben is vandaag de dag directeur van de Kamer van Koophandel (KvK) Limburg. Een eerbiedwaardig instituut, maar ook een organisatie die onder vuur ligt. Van de ondernemers, omdat ze van de verplichte contributie af willen. Van de politiek omdat ze wil snoeien in het oerwoud van de overlegeconomie en daarbij de KvK als een gemakkelijke prooi op de korrel heeft genomen. Misschien verklaart dat wel waarom Houben de laatste tijd op de zeepkist staat. De KvK moet haar bestaansrecht bewijzen, laten zien dat ze er in Limburg nog steeds toe doet.

Zeg het daarom een keer met bloemen moet Houben gedacht hebben, toen hij recent op radiozender L1 de toestand van die Limburgse economie doornam. Economische bloemen, jazeker. Ze zijn ook rijkelijk te plukken in het Limburgse. Maar er is wel wat merkwaardigs met al die rijkers aan de hand. Ze verwelken vaak alweer nog voordat die bloei zich kan manifesteren. Ja, je zou dat de ziekte van Limburg kunnen noemen. We maken de mooiste plannen, maar slagen er vaak niet in die verder dan de tekentafel te krijgen. Gebrek aan organiserend vermogen, wordt dat wel eens eufemistisch genoemd. Vergaderen, dat kunnen Limburgers, maar de schop de grond in steken en de handen vuilmaken, ho maar. Niet dat dit chronisch gebrek aan dadendrang ons ervan weerhoudt om toch steeds weer nieuwe plannen te maken. In de bloemsierkunst zijn we onverslaanbaar, merken cynici vilein op. Alleen al de voorbije maanden kwamen alweer de nodige kleurrijke boeketten voorbij: van de aanleg van een megapretpark in Brunssum tot de bouw van een siliciumfabriek in Sittard-Geleen en de inrichting van een kennisvallei door de provincie in en rond de Limburgse hoofdstad. Allemaal met als doel Limburg aan een nieuw verdienmodel en werkgelegenheid te helpen.

Toch is het flauw om alleen maar te katten op Limburg. Een provincie die vooruit wil en tot overmaat van ramp ook nog geplaagd wordt door krimp en ontgroening, moet ambitieus zijn en groot denken. Scheidend gouverneur Léon Frissen noemt dat toepasselijk stippen aan de horizon plaatsen, een wenkend doel formuleren om naartoe te werken. Ja, dat moeten noodzakelijkerwijs dus ook grote projecten zijn die tot de ver-

beelding spreken en die onze slecht ontwikkelde dadendrang prikkelen. Maar anders dan Houben wedt Frissen liever niet op tien paarden tegelijk. Hij gelooft in regie. Limburg moet scherpe keuzes maken, al was het maar omdat het altijd aan geld en mensen zal ontbreken om op alle atletiek-onderdelen uit te blinken.

Dat brengt ons meteen op die andere ziekte die Limburg onder de leden heeft. We willen van alles, maar missen het uitvoerend talent. Limburg telt nu nog wel 40.000 werklozen. Maar dat zijn er alweer 10.000 minder dan in 2007 vóór het uitbreken van de crisis. Bovendien vergrijst de provincie. De beroepsbevolking daalt in de toekomst met liefst 30 procent. Het is dus zaak om iedereen die kan werken aan de slag te krijgen - om te beginnen met die 40.000 werklozen die nu nog

in de bakken van de arbeidsbureaus zitten. Maar lang niet iedereen die in die bakken zit, kan morgen fluitend aan de slag - het merendeel is moeilijk plaatsbaar. Om-, her- en bijscholing zijn dus de komende jaren het opperste gebod. Ook moet schooluitval onder jongeren bestreden worden. Maar zelfs dan zijn we er nog lang niet. Het I-woord, hoe beladen ook, kan niet langer buiten de discussie blijven. Ja, Limburg heeft een immigratiepolitiek nodig, vindt ook Léon Frissen. En hij weet Wil Houben daarbij aan zijn zijde.

Sterker nog, Houben verzet zich fel tegen de heersende anti-immigratiestemming in ons land, ook in zijn eigen VVD. Hij werkt actief mee aan een programma om 160 kenniswerkers uit Zuid-Afrika en Indonesië tijdelijk naar Limburg te halen. Dat het hier ook om moslims gaat, maakt Houben naar eigen zeggen geen fluit uit - hij is godzijdank geen politicus meer.

Dat openstellen van de grenzen voor talentvolle buitenlanders is een kwestie van welbegrepen eigenbelang, wordt hij niet moe uit te leggen. Houben spreekt beeldend van een drietrapsraket die tot ontbranding gebracht moet worden. Limburg moet eerst alle werklozen proberen te mobiliseren, daarna schooluitval zien te voorkomen én tot slot de grenzen openen voor werknemers uit de euregio en overzee. Doen we dat niet, dan beroven we Limburg van de levenssappen die onze economie nodig heeft om te groeien en te bloeien.

Mooi gezegd, alleen willen veel Limburgers dat verhaal niet horen - verblind en verdoofd als ze zijn door alle horrorverhalen over de rampspoed die immigratie ons gebracht heeft. Henk en Ingrid willen graag een nieuw verdienmodel, maar wel puur Limburgs, ook al is dat onmogelijk en daarom kortzichtig en ongewenst.

Wil Houben

